

“In ogni punto in cui
i tuoi occhi guardano
è nascosto un dio.”
El sagrat i el profà a la
Sala Beckett

Margherita Fiorini
Michele Anelli-Monti

La Sala Beckett, miniatura del món, és un petit teatre que permet raonar sobre tota la realitat. En aquest espai de creació, formació i exhibició teatral, és possible parlar de la sacralitat i dels seus límits. És com si, entrant en aquest lloc, la maqueta del projecte –realitzada obsessivament– s’hagués engrandit tota sola, però encara restés el mirall de la imaginació, d’una reflexió sobre el que és possible. L’obra coral, que ha estat restaurada gràcies a una estreta col·laboració entre el gabinet d’arquitectura Flores & Prats, la Fundació Sala Beckett / Obrador Internacional de Dramatúrgia i l’Ajuntament de Barcelona, posa en escena totes les contradiccions inherents a aquesta antinòmia.

El sagrat sempre s’ha definit delimitant-lo, erigint uns límits que estableixen un valor i una autoritat respecte del que n’era exclòs. “Tot és sant, tot és sant! No hi ha res de natural a la natura, fill meu [...]. Quan la natura et sembli natural tot s’haurà acabat”,¹ afirma el centaure Quiró a la versió cinematogràfica de *Medea*, dirigida per Pier Paolo Pasolini (1969). Aprofitant al màxim la capacitat del cinema de construir imatges del món, aquestes paraules trenquen els nostres hàbits de veure, ens donen unes noves claus de lectura de la realitat i nous instruments per observar els espais, les coses. I és la nostra mirada que, com l’objectiu de la càmera, dilata i restringeix els límits del que considerem sagrat. El que descartem és a la nostra ment, tots els detalls construïts amb atenció tenen la seva dignitat, la seva riquesa. En aquests termes, tenen una bellesa autèntica, la seva pròpia sacralitat, no domesticada.

Basant-se en els orígens populars, però amb la dignitat del Poblenou, la intervenció es fa sobre l’edifici de l’antiga cooperativa Pau i Justícia, un espai de vida col·lectiva que havia estat molt cuidat, estimat i viscut amb força i amb tenacitat. La corporalitat i la vitalitat popular són al centre del projecte d’arquitectura, que ens proposa a cada moment el rebuig a la conformació dels espais culturals, transmetent la voluntat de crear un teatre domèstic, eròtic, mai abstracte.

“Et sembla que una peça sola no és innatural i no és posseïda per un déu? [...] A tots els llocs a on miren els teus ulls hi ha amagat un déu. I si no hi és, hi ha deixat senyals de la seva presència sagrada.”²

En la disciplina de l’existència, qualsevol rajola, fins i tot el fragment més petit, reivindica la seva història, totes les parets la seva memòria, en un acte polític capaç d’escoltar i de reconèixer el patrimoni i la riquesa fins i tot allí on durant anys ha regnat la indiferència. A la Sala Beckett no s’admet cap polarització, les antinòmies que construeixen la realitat són mostrades en tota la seva extraordinària nuesa: “la santedat té alhora una maledicció, els déus que estimen alhora odien.”³

FOTO: CIRO FRANK SCHIAPPA

1. *Medea*, de Pier Paolo Pasolini (Itàlia, 1969, minut 4:46).
2. *Ibidem*
3. *Ibidem*

FOTO: CIRO FRANK SCHIAPPA

SAMUEL BECKETT
28.3.12
Handwritten text in a small, illegible script, possibly a letter or a note.

LaBeckett
VOLS SER UN PERSONATGE DE LA BECKETT?
El teu nom apareixerà a la llista de personatges de la Beckett i serà visible a l'obra d'art. També podràs interactuar amb l'obra i rebre informació sobre ella.
Inscriu-te ara mateix a la llista de personatges de la Beckett i seràs visible a l'obra d'art.

